

papirja, hranjene za potrebo zavijanja, vse se je izpremenilo v brodove, ki so plavali po škafih v kuhinji, po sodih na dvorišču. Ko so bile tiste luže mladim brodarjem premajhne, so uhajali na Ljubljano. Nekoč so spremljali tovariši zelo slovesno Milana, ki je nesel ravno dovršen brod iz močnega rjavega papirja. Spustili so ga s huronskim krikom, ki je privabil ves Šentpeterski nasip za vodo in priklical redarja. Dečki so se spustili za brodom v vodo — slamnata bilka, prišla bogve odkod, je ustavila močno barko, zibala se je, se nagibala v stran. Zaneslo jo je v sredo Ljubljane. Nagel in nepremišljen je hotel Milan za njo. Kar mu zmanjka tal... Da ni bilo Krofovega hlapca, ne bi bil prišel Milan živ iz vode. Drugi Robinzoni so se rešili srečno na zeleni ljubi breg Ljubljaničin, Šentpeterski nasip se je oddahnil — dečki so bili — na predlog redarjev — tepeni kot slama. Strgar je prepovedal Milanu pomorske vožnje in čitanje knjig o morskih zakladih.

„Ne bom mornar, navaden mornar, ki pleza po vrvi,“ je kričal Milan pod očetovo leskovko, „kapitan bom, da veste...“

Kapitan! Strgar je izpustil dečka, se zamislil: Zakaj ne bi postal njegov sin res kaj višjega! Saj je bil Strgar podčastnik pri c. kr. mornarici. Njegov znanec Alijančič ima sorodnika, ki zavzema neko višje mesto v svetovnem redu. Morda se posreči

Strgarju, da dobi za Milana štipendijo na mornariški šoli. „Samo dobrega izpričevala je treba, Milanček,“ je zabičeval sinu. — Odslej je sedel nemirni škratelj kakor pribit pri knjigah in nalogah; četrto šolo je dovršil z odliko. Prošnja je romala na ravnateljstvo mornariške šole. Tiho in težko pričakovanje je prišlo na Strgarjeve in Kranjčeve: Kakšen bo odgovor?

Odgovor, ki je prišel, je povzdignil Strgarjeve v obeh vseh dvorišču: Milan je bil sprejet! Ta in ta dan se mora javiti še enkrat vojaškemu zdravniku in ta in ta dan mora priti na kolodvor, kjer ga sprejme in odpelje vojaška šarža.

Pri Strgarjevih je nastalo letanje in vihanje. Čutili so se nakrat zelo važne — vse, kar so govorili in delali, je šlo po vsem dvorišču. Milanova starejša sestra je hitela plesti nogavice, mati je menčala in prala, Nevenka je znamenovala Milanovo perilo, Kranjčevka je robila brisače. Občudovan je stal Milan med dečki. Naslonjen na hodnikovo ograjo, dolgo pipo v roki, ga je zadovoljno motril oče in razlagal glasno, da se je slišalo lahko po vsem dvorišču, kako potrebno je, ako ima človek protekcijo in zasluge. „A brez zaslug se še kam pride — brez protekcije niti v tvornico ne moreš.“

Kakor pravljica je šlo po dvorišču: Skrivnostne Strgarjeve zasluge za domovino in protekcija — so spravile Milana v mornariško šolo. (Dalje.)

Klovn.

Zložil G. Koritnik.

Igral je vlogo žalostno —
mislili so, da obleče se v klovna,
a on, ki je ljubil dan bolj kot temó,
prezrl je maske in srca otrovna.

Resnice željan je po solncu hlepel,
da v krvi so vroča mu plula lica,
močan v svoji duši je čakal poklica,
se hranil s svobodo, boril se, trpel...

Njegove oči so prešinito teme,
prodrle, razbistrile društvo in čas —
in kar čez noč enkrat mu prišlo je vreme,
da v masko zagrnil je svoj obraz.

Zavriskalo društvo je silne radosti
in gnalo na oder je smešnega klovna,
a spaka glej: klovn je jel rasti in bosti
na odru v postavi rogatega ovna.

